

## ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΠΑΛΛΗ

\*\*\* 2. τάλωνάρι τὰ 1912

**Κύριε Πάλλη**

Έλαβα τὰ βιβλία και πολὺ σὰς φχαριστῶ για τὴ μεγάλη σας προθυμία με μεγάλη μου ὄμως λύπη, εἶδα νὰ λείπει ἀπὸ μέσα τὸ καλλίτερο τὸ «γλώσσα και ζωὴ» και σὰς παρακαλῶ πολὺ ἂν μπορεῖται νὰ μου τὸ στοίσετε μαζί με κάνα ἄλλο βιβλίο. σὰς ζητάω δε μεγάλο συμπάθειο γιατί ἴσως νὰ κάνω κατάχρησι και τσὴ μεγάλης καλωσύνης σας. και ἔχω τὴν ιδέα ποῦ δε θὰ με παραξηγήσετε για τὸ νέο πείραγμα ποῦ σὰς κάνω.

με μεγάλη ὑπόληψι

\*\*\*

**δάφνης**



Ἐν \*\*\* τὴν Ἰουνίου 1912

**Ἀξιότιμε Κύριε Πάλυ**

Ἐδὸ κὲ 25 ἡμέρες σὰς εἶχα στήλι μιαν κάρτα τὴν ὅπιαν σας ἔγραφα τὰ ἔξισ

Ἵτι ἐπίδισ εἶμε ἐργάτης κὲ δὲν ἤμπορὸ νὰ πλισιάσο κανένα βιβλίο τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε γραμμένο στὴν καθαρέδουσα διότι ἔστο κὲ κάτι νὰ ἤμπορὸ νὰ διαδάξο στὴν καθαρέδουσα ἀλὰ τὰ περισσότερα δὲν τὰ νιόθο κὲ ἐπίδισ ἐδιάβασα ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὰ ἡδικά σας κὲ τὸ ἐνόησα γιαυτὸ σὰς παρακαλῶ ἐὰν ἔχετε τὴν ευχαρίστησιν νὰ μου στήσετε μερικὰ ἀπὸ τὰ βιβλία σας

Ἐπιζοντας δι: θαλάθετε τὴν κλοσίνιν σὰς εὐχαριστὸ ἐκτὸ προτέρον

Σὰς χερετὸ ἀπὸ καρδιά ὁ ἐργάτης

\*\*\*

**Ἐλεοχροματησιης**



\*\*\* 1 τοῦ Ἰουλίου 1912

**Σεβαστὲ δάσκαλε,**

Πρῶτα σὰς ζητῶ νὰ με συμπαθῆτε γιατί πέρνω τὴν τέλμη νὰ σὰς γράψω. Δὲν εἶναι πολὺς καιρός, σεβαστὲ μου δάσκαλε, ποῦ μελετῶ με μεγάλη προσοχὴ τὸ γλωσσικό μας ζήτημα και εἶδα πὼς ἀλήθεια πολὺ μεγάλη ζημία γίνεται στὸ ἔθνος μας με τὴν καταστροφὴ τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας. Κάνει μεγάλη προδοσία ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖνος ποῦ βλέπει ποῦ

καταστρέφουνε τὸ πειὸ ἱερὸ ποῦ ἔχει, τὴν γλώσσά του, εἶναι λέω μεγάλη προδοσία νὰ βλέπη αὐτὴ τὴ καταστροφὴ με ἀπάθειαι και νὰ μὴ θέλῃ νὰ βοηθήσῃ και αὐτὸς ἔσο μπορεῖ ἐκεῖνους ποῦ ζητοῦνε τὴν ἀνὸρθωσι τῆς γλυκειᾶς μας γλώσσας τῆς Ἐλευθερίας, τῆς γλώσσας τοῦ Εἰκοσιένα.

...Ὡ; τώρα, ντρέπομαι με τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔλαβα ποτὲς μέρος σὲ συζήτησι για τὸ γλωσσικό ζήτημα. Ἵώρα τρεῖς, τέσσερις μῆνες μελέτησα τὰ «ρόδα και μήλα», τοῦ κ. Ψυχάρη, διάβασα μερικὰ διηγήματα στὴ δημοτικὴ γραμμὲνα και ἔκρινα πὼς ἀλήθεια εἶναι ἕνας μεγάλος βανδαλισμὸς αὐτὸ ποῦ θέλουνε οἱ Μιστριώτες και ἀπὸ τότες κατάλαβα δι: τὸ χρέος στὸ ἔργο με καλεῖ και τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ ἐργασθῶ για τὸ ἔθνος, νὰ ἐργασθῶ ἔσο μπορῶ για τὴ γλώσσα μας.

Τολμῶ, σεβαστὲ μας δάσκαλε, ἐπειδὴ δὲν ξέρω ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ κανένα ἔργο σας, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με στείλετε ἂν εἶναι δυνατὸ, τὴν Ἰλιάδα σας και δι: ἄλλο θέλετε και νὰ με συστήσετε σὲ κανένα ἀπ' τὶς ἀναστηλωτὲς τῆς γλώσσας μας.

Σὰς ζητῶ για τελευταία φορὰ τὴ συμπάθειά σας και ὑπογράφω πιστὸς στὴν ιδέα μας.

\*\*\*

## ΑΠΟ ΤΙΣ "ROMANCES SANS PAROLES," ΤΟΥ PAUL VERLAINE

Φ. Λ.

Ἵ! Λυπημένη, λυπημένη μου εἶταν ἡ ψυχὴ ἀπ' ἀφορμὴ, ἀπ' ἀφορμὴ μιᾶς γυναικὸς.

Παρηγοριά δε μπόρεσα νὰ βρῶ ἔσο κι ἂν ἔφυγε ἡ καρδιά μου,

Ἵσο κι ἂν ἡ καρδιά μου, ἔσο κι ἂν ἡ ψυχὴ μου μακριὰ φύγαν ἀπὸ τὴ γυναίκα ἐκεῖνη.

Παρηγοριά δε μπόρεσα νὰ βρῶ ἔσο κι ἂν ἔφυγε ἡ καρδιά μου.

Κ' ἡ καρδιά μου, κ' ἡ παρὰ πολὺ πονετικὴ καρδιά μου, εἶπε τῆς ψυχῆς μου : Μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ,

Μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, — ἔγινε ποτὲ — τέτοια περήφανη ἔξορία, τέτοια ἔξορία θλιβερὴ ;

Ἵ ψυχὴ μου εἶπε τῆς καρδιάς μου : Μήπως ξέρω [κ' ἐγὼ τί γυρεύει ἀπὸ μᾶς πάλι τὸ δόλωμα αὐτό,

Ἵν κ' ἐξόριστοι, νὰ εἶμαστε κοντὰ τῆς, ἔσο μακριὰ κι ἂν ἔχουμε φύγη ;

Λ. Σ.